

weest fergem ja ujuro oli, sai nähtawaks, aga mis lõhkend laewa ferega põhja läinud, seda ei wõinud nii õlpsalt kätte saada.

Kestommiko aeal koco minnes, leidis Hindrik kaupmehe weel sängis. Hindrik äratas teda ülesse ja läks tüf aega, enne kui wõeras unepaelust peasis. Perenaine oli wärskit räimeid kestommiko suutusseks küpsetanud, mis kaupmehele wäga maitsefid. Tema rääkis sööma laual, kuida temal weel eto aeal peh- mema aseme peal nii raholiko und ei ole olnud, kui minewal öösel kalamehe kōwas sängis, eina kotti peal. Siis rääkisid nemad pikemalt eile õhto- sest õnnetusest, kuida üks kõrge laene ranna ligidal laewa kaljo pakko wasto lõhki lõõnud, et wesi kolme jala kõrguselt laewa põhja tõusnud ja pumpamisest hoolimata ruttust ülelät oli wõtnud. Pikemalt rääkis kahetsedes kaupmees, mis paljo kallist wara temal laewaga ukka läinud, siiski ei kahetsenud tema nõnda kautanut wara kui wiawitust, mis selle õnnetuse läbi sündinud. „Saaksin mina aga Hel- singi linna,“ ütles tema: „kül sealt autolaewaga siis edasi peaseksin.“

Kalamees kostis: „Meilt maa kaudo on pil ja waewaline tee Helsingi, aga kui teie kaks penikoormad weike paatiga siit tahate minoga edasi sõuda, siis wiin teid ühte kōhta, kust õlpsalt woori laewa leiata, mis teid Helsingi wiib.“

Etline mere wiletsus seisis weel wäga kolelast kaupmehe meeles, sellepärast ei olnud temal imo

weike paadiga merele minna. Siiski, kui tema iljemine ukse eest oma silmaga nägi, kuida tuul waitseks jäänud ja laened merelt kadunud, ja pealegi seda kalamehest kuulis, et nende tee ena- miste kalda ligidalt käis: wõttis tema tänoga wana mehe pakomist wasto. Wana kalamees tõutas teda kolme ehk nelja tunniga senna paika wia, kus wei- kemad kauba laewad alati Helsingi linna edasi tagasi käiwad.

Tund aega iljemine oli kalamehe weike paat teekäigi wasto walmistatud. Kui kaupmees paati tahtis astuda, tuli jookstes üks teine reisiija senna, keda eile õhto Hindrik mere ädast peastnud, ja palus alandlikult, et kalamees teda kaa seltsi wõitaks, sest et temal nii sama ruttoline asi oli Helsingi linna saada, kui kaupmehel.

„Mul on üks kōik,“ ütles Hindrik: „istogo üks ehk kaks paadis, sest mino õppinud käd jõuawad niisugust tühja koorimat kergel kombel edasi sõuda.“

„Mina olen“ — ütles wõeras mees: „muidogi teie wõlgnif, sest et eile mind surmast olete peast- nud, ja palun teid täna jälle armo pärast seda waewa ette wõtta, sest meri ei jätnud mulle suuremat kui need riided, mis mul seljas on, kōik muud asjad langesid laewaga merepõhja.“

Hindrik Mäginif palus wõerast meest lahkest paati astuda ja wedamise inna pärast mureta ola. „Se on meie kohus, ädalist aidata, ja seal juures ei ole õiglasel ristinimesel ial maksu ega palka tarwis.“